

(הקלטה): טיפול-ל.ס.ד. באדון די-נור,
טראנס שלישי, בקליניקה שלי,
המחלקה הפסיכיאטרית,
באוניברסיטה הממלכתית בליידן.

האחות מעמידה בשביל פרופ' באסטיאנס משקה בבקבוק כהה ומסתלקת מן החדר. פרופ' באסטיאנס מטפל ברשמקול ואחר-כך הוא מכין את המזרק. הוא שופע טוב-לב, ואני רועד בכל גופי, מהדק שיני כדי שלא תישמע נקישתו. אני משתדל להתחזק. שאלתי פאציניטיס אחרים על כך. לא, אין הם זוכרים רעדה כלשהי לפני הזריקה. זיעה כן, לא הרבה, אך לא לפני הטראנס, אלא אחריו. הם גם הרגישו חשמל עובר בגופם כשהפרופסור מעיר אותם. אבל לא כמו שאני מתאר זאת. לגמרי לא כך.

אני מנסה להרגיע את עצמי בכל האמצעים. וכי מה הפחד? אני אומר בלבי שוב אראה את הרבי משיליו, והרי הוא היה לי נקודת-אור באושוויץ. ואם בתוך כך אתרגל לחוויות של ל.ס.ד., רק יקל עלי להתקרב אל אותו דבר שלשמו באתי לכאן. ריבונו של עולם, מה הפחד הזה?

לאחר אושוויץ ראיתי סרטים על אושוויץ, ראיתי תצלומים של

אושוויץ, ערימות של גוויות, בורות מלאים שלדים, וכל אלה לא נגעו בי כלל. לפעמים התפלאתי על אדישות הזאת שלי – הן כאן אושוויץ לנגד עיני! גדרות-התיל! מגדלי-השמירה! ולא תפאורה היא זו אלא המציאות. אכן, הצילומים המראים את ראשיהם השלווים של האסירים המציעים מתוך האצטבות בבלוק, הללו צולמו, כמוכן, לאחר השיחרור, כי בבלוק באושוויץ לא היה צלם. אבל הבלוקים שמראים בסרטים הם מציאות, והבורות המלאים שלדים הם מציאות. ובכל-זאת לא נגעו בי התמונות האלו כלל וכלל, ובכן, מה פתאום רעדת-אימה כזאת? הרי זה טירוף! צריך הייתי להירפא מטירוף זה תחילה ורק אחר-כך לבוא אל באסטיאנס. מוחי קודח! אני חש איך המחשבות חולפות בראשי במהירות הסילון. ואולי אסור לי לקבל זריקת-ל.ס.ד. עכשיו...

"הירגע, אדון די-נור. אשתך הראתה לי את תשובתך לשאלתה מהי הגדרתך ל"אילקסאטימיה", ועלי לומר שבמספר מלים קלעת לנקודה. והרי ודאי ידוע לך ----"

ופתאום

מגדלי השמירה עוקצים את שמי-השחר ומועקת צבע-הקובאלט של השמיים על ראשי. אני עומד בין כולם ברחבת-המיסקד של בלוק 14 ותוהה כיצד בעמידתי כאן ליד הבלוק שלי ראשי נוגע בצבע השמיים? עוד-מעט ייערך מיסקד-בוקר. באמצעו של לילה גירשו אותנו מן הבלוק. אינני מבין איך זה אינני מרגיש את הקור בכפות-רגלי היחסות. אי-שם בזכרוני יודע אני שהאדמה הקפואה צורבת בשעות אלו את כפות-הרגליים היחסות. וראיה לדבר שסביבי הכל קופצים כאילו עמדו על גחלים לוחשות, רגל מעלה ורגל מטה, ואילו אני בעמידתי איני חש כלל בשיני הכפור תחת כפות-רגלי היחסות.

אור השמיים סביבי והוא סמיך כטיט, ואני בתוכו, כמו עומד בבריכת-מים עבי-טיט, סמיכים, כבדים ממי יסדהמלח. אינני יכול לנוע. אני מביט אל מגדלי-השמירה, שמעולם לא הבנתי על מי הם שומרים. מי יברח? לאן יכול יהודי לברוח מאושוויץ? בסנים גרמנים ובחויז גרמנים, ומה טעם לברוח מהגרמנים שבפנים אל הגרמנים שבחוץ? הן מבחוץ הביאו אותנו לכאן, ובחוץ שוב לא נותר יהודי שאליו תוכל לברוח ואצלו תוכל להסתתר. לא-יהודי יסגיר אותך מיד לגרמנים, והגרמנים בכל העולם. ואני שואל את עצמי אם גם לאחר הקרמטוריון, בשמיים, יש גרמנים?

אני מביט אל הגרמנים העולים בסולם אל מגדלי-השמירה שצריחיהם ננעצים בשמי השחר, בתוך הקובאלט הכהה של שמי אושוויץ. בסולמות עולים צללים מהאדמה לשמיים כמלאכים בסולם יעקב, ואני תוהה איך מצליחים צללים אלה לנוע באור זה הניחת מן השמיים שעה שאני אינני יכול לזוז. אסיר אני בתוך האור הזה וברי לי שזהו עולמם שלהם, וזהו הפלניטה שלהם, חוקיהטבע שלהם ואלה השמיים שלהם, שהרי עיני רואות איך הם עולים לשמיים. עיני רואות, ואני חוזר ושונה בקול את הפסוק מן החומש, כפי שלימדני הרבי כשהייתי בן ארבע: "ויהלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו, -- משגן ורוצה לרוץ אל הקרשים שעליהם מוטל הרבי משיליו ולזעוק אליו: "הרביים רימו אותי!"

כאשר שאלני הרבי שלימדני פסוק זה בהיותי בן ארבע: "ילד טוב שלי, איסה הם המלאכים?"

בשמיים? ענית.

טוב מאד, ילד שלי, ובאיזו קומה אתה גר, ילד טוב שלי?"

בקומה אל"ף, ענית.

טוב מאד, ואם אתה רוצה לבוא מביתך לחדר, מה אתה עושה, ילד טוב שלי?"

אני פותח את הדלת ויורד במדרגות ובה אל החדר.

מצוין. אז למה לא שאלת, ילד טוב שלי: אם המלאכים גרים בשמיים למעלה, למה ראה יעקב אבינו את המלאכים עולים תחילה ואחר-כך יורדים -- והרי להיפך, צריך היה לראות אותם יורדים תחילה?"

הרבי משיליו! הרבי משיליו! "אני צועק אליו, הגרמנים עולים בסולם לשמיים! עיני הרואות! הם עולים לכבוש את השמיים!"

הרבי משיליו יושב על הקרשים ורגליו צמודות כבתפילת שמונה-עשרה. פתאום פניו פני ואווקא הסנדלר, ואני שואל: "ואווקא, הרי ראיתי אותך על גל הסגרים מאחרי הבלוק?"

פעם אני הבל אחי קיין? עונה ואווקא: "פעם אני נעקד על העקד; פעם אני נצלב בירושלים ופעם אני ר' נחמן מברצלוב; פעם אני ואווקא עם שולחן-הסנדלרים ופעם אני הרבי משיליו מוכה-הצרעת."

"רבי? אני צועק, המלאכים לא יורדים מן השמיים. בוא וראה, איך הגרמנים עולים בסולמות מאדמת-אושוויץ לשמיים. רבי! רבי! האם גם בשמיים יש גרמנים? גם לאחר הקרמטוריון? גם שם, בשמיים יהיו אנשי-ס.פ.?"

..אמור לי, אדון די-נור, אמור... מה... מה... מה... רואה... רואה... רואה..."

אני שומע את הקולות כמו מרחק שמים מהדהדים, מדרדרי רעמים מתגלגלים... ומביט אל פניו של הרבי משיליו, שעורם מתקלף בקליפות עץ רק, מין צרעת משונה, והקליפות מתנצנצות בצבעים משונים של קווארץ צהוב-לבן-ארגמן.

חושך על קרשיהמאורה ופני הרבי מאירים מבעד לשלל-צבעי-הצרעת. לבי נקרע בי לגזרים ואני רואה את הגזרים. לכל אחד מהם פנים, עיניים, סה, וכל אחד מהם מדבר אלי ואומר: בסלקציה הבאה יילך הרבי משיליו לקרמטוריון! אומרים שאילו היתה קצת מתיקות בדמו היה הרבי ניצל. פעם אני ואווקא הסנדלר ופעם אני הרבי משיליו... את ואווקא צלבו על תנורי-הלבנים בבלוק 14 שלי, ואחר-כך עלה ואווקא קרבן-עולה על המזבח. רבי! רבי! אני זועק, על מי אתה משאיר אותנו? רבי, למה אתה שותק? הגרמנים עולים גם לשמיים! במרי-עיני ראיתי-----"

מה אתה רואה, אדון די-נור? מה... מה... מה... אמור לי... מה אתה רואה? -- -- --

את נוקליאום אני רואה משתלח מארובת הקרמטוריון ועולה למלך בשמיים. מחנה עצום ורב אני רואה עולים בסולמות לשמיים. רבי, על מי אתה משאיר אותנו? הרבי משיליו, בידי מי אתה נוטש אותנו?